

Αύριο στις 19:00

Η Σοφία κάθεται ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Έχει παραμερίσει κάθε ηλεκτρονική συσκευή από κοντά της. Δεν θέλει καμία απολύτως σχέση με αυτές. Απλώς κάθεται. Κάθεται και αφουγκράζεται αυτά που της ψιθυρίζει το υποσυνείδητό της. Ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλό της. Αναστενάζει. Θυμάται. Δεν το θέλει, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να ξεχάσει τόσο εύκολα. Βυθισμένη στις σκέψεις της αποκοιμιέται. Καταφέρνει μετά από τόσες μέρες να κοιμηθεί και αφήνεται σε έναν ήρεμο ύπνο χωρίς όνειρα. Ξαφνικά ανοίγει τα μάτια της και βρίσκεται εκεί, στο κρεβάτι της. Μόνο που αυτή τη φορά στα χέρια κρατάει τον υπολογιστή της. Κάποιος χτυπά την πόρτα του δωματίου της. Δεν ακούει. Έχει απορροφηθεί από την συζήτησή της με τον «Κώστα». Η τουλάχιστον αυτόν με αυτόν που τον αποκαλούν «Κώστα» και ισχυρίζεται ότι έχει πολλά κοινά με την Σοφία. Η πόρτα ξαναχτυπά, λίγο πιο δυνατά τώρα. Το πόμολο γυρνά και μπαίνει μέσα η Λίζα. Οι δύο φίλες είναι κολλητές από το δημοτικό και δεν έτυχε ποτέ να μην ειπωθούν για τόσο καιρό, αφού η Λίζα επισκέφθηκε για δύο μήνες την Ισπανία. Τα δύο κορίτσια σφιχταγκαλιάζονται και παίρνουν να λένε τα νέα τους. Η Λίζα δεν είχε προλάβει καλά καλά να θυμηθεί ό,τι της συνέβη αυτούς τους δύο μήνες και η Σοφία είχε ήδη αρπάξει τον υπολογιστή και είχε αρχίσει να ανατρέχει στα ονόματα των «φίλων» της. Το βρήκε. «Κώστας».

-«Όσο καιρό έλειπες γνώρισα κάποιον. Τον λένε Κώστα. Είναι δεκατεσσάρων, σαν κι εμένα, και έχουμε πολλά κοινά. Είναι πολύ καλό παιδί. Ταιριάξαμε από την πρώτη στιγμή!». Η Λίζα ήταν λίγο επιφυλακτική. Είχε τους ενδοιασμούς της, αλλά όπως πάντα στήριζε την φίλη της, έτσι και τώρα χαμογέλασε και ζήτησε να μάθει περισσότερα για αυτόν τον «Κώστα». Ωσπου ξαφνικά ήχησε ο ήχος του υπολογιστή όπως όταν έρχεται μήνυμα. Η Σοφία αισθάνθηκε το δωμάτιο να πλημμυρίζει από αυτό το χαρακτηριστικό κουδούνισμα. Ναι, ήταν ο «Κώστας». Μετά από το διάστημα των δύο μηνών ο περιβόητος «Κώστας» ζήτησε από την Σοφία να συναντηθούν για να γνωριστούν επιτέλους και από κοντά. Η Σοφία φάνηκε απερίσκεπτη και δέχτηκε χωρίς καν να το σκεφτεί. Η Λίζα δεν συμφωνούσε και η αλήθεια είναι ότι προσπάθησε να την μεταπείσει αλλά η Σοφία φαινόταν αποφασισμένη.

«Αύριο στις 19:00...» Η πόρτα του δωματίου ξαναχτυπά. Αυτή τη φορά ήταν η μητέρα της Σοφίας. Ήθελε να βεβαιωθεί ότι τα κορίτσια δεν χρειάζονταν τίποτα. Η Σοφία είπε στην μητέρα της ότι αύριο θα έβγαιναν με την Λίζα. Είχαν δώσει ραντεβού στις 19:00. Η Λίζα την κοίταξε απορημένη αλλά την κάλυψε στην μητέρα της. Αφού βεβαιώθηκε ότι η μητέρα της Σοφίας είχε απομακρυνθεί αρκετά κοίταξε την φίλη της με ένα βλέμμα αλλιώτικο. Απορία ήταν, αγωνία; Ίσως και τα δύο ταυτόχρονα. Η Σοφία το ένιωσε αυτό και προσπάθησε να την καθησυχάσει σιγουρευοντάς την ότι ήξερε τι έκανε. Η ώρα πέρασε, η Λίζα έφυγε και η Σοφία ξάπλωσε στο κρεβάτι της ικανοποιημένη και αποκοιμήθηκε χαμογελώντας. Το επόμενο πρωί η Σοφία ήταν διαφορετική από ό,τι ένα οποιοδήποτε πρωινό. Το ίδιο και το μεσημέρι. Αδημονούσε για την απογευματινή συνάντηση. Οι δείκτες του ρολογιού έμοιαζαν κουρασμένοι σήμερα. Η Σοφία ένιωσε ότι τα λεπτά διαδέχονταν το ένα το άλλο βασανιστικά αργά. «18:30»... η Σοφία τώρα δεν μπορούσε να παραμείνει καθιστή. Επιτέλους 18:50. Μπορούσε να φύγει. Χαιρέτησε τους γονείς της και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Η Λίζα όμως ήταν αποφασισμένη να μην αφήσει την Σοφία μόνη σε όλο αυτό. Η Σοφία κοιτάζεται για τελευταία φορά πριν φύγει στον καθρέφτη της

εξώπορτας. Αναρωτιέται φευγαλέα αν κάνει το σωστό. Όμως η σκέψη αυτή διαλύεται στη στιγμή. Ανοίγει την εξωτερική πόρτα. Απ' έξω στέκεται η Λίζα.

-«Δεν σε αφήνω μόνη. Θα έρθω μαζί σου». Τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν και ξεκίνησαν να περπατούν. Το ραντεβού ήταν στο πάρκο της γειτονιάς. Ήταν χειμώνας και ήταν ήδη αρκετά σκοτεινά για κάποιον να βρίσκεται εκεί. Ένα μοναδικό άτομο βρισκόταν εκείνη την ώρα εκεί και περίμενε. Οι δύο φίλες κοιτάχτηκαν. Η Λίζα προσπάθησε να συγκρατήσει τη φίλη της φοβούμενη για το χειρότερο. Δεν είχε άδικο. Ο κύριος που στεκόταν εκεί... ναι ήταν κύριος. Όχι δεκαεσάρων ετών και πιθανόν ούτε Κώστας. Η Σοφία όμως δεν άκουγε τίποτα.

-«Μπορεί κάτι να του έτυχε και ο κύριος να είναι ο πατέρας του και να ήρθε για να μου εξηγήσει. Μην γίνεσαι υπερβολική!». Μόνο υπερβολική δεν ήταν εκείνη την ώρα η Λίζα. Παρόλα αυτά η Σοφία την είχε αρπάξει από το χέρι και ήδη κατευθυνόταν προς το μέρος που βρισκόταν ο μυστηριώδης «κύριος».

-«Σοφία;...» φώναξε εκείνος απευθυνόμενος προς το πρόσωπό της.

-«Είμαι ο «Κώστας» που συνομιλούσαμε εδώ και δύο μήνες». Η Σοφία τινάχθηκε. Συνήλθε. Έκανε να φύγει. Πολύ αργά. Ο «Κώστας» είχε αρπάξει και τα δύο κορίτσια και τα έσερνε σε ένα μαύρο αυτοκίνητο που βρισκόταν εκεί. Οι δύο κοπέλες ούρλιαζαν με όλη τους τη δύναμη. Χτύπησαν αυτόν τον άνδρα με όσο θάρρος τους είχε απομείνει. Δεν ξέρω γιατί ορισμένες φορές η ζωή είναι δίκαιη με κάποιους και άδικη με κάποιους άλλους. Όμως αυτή τη φορά η Σοφία και η Λίζα στάθηκαν τυχερές. Λίγο πριν τελειώσουν όλα, οι γονείς της Λίζας, που συνήθιζαν να γυμνάζονται κοντά στο πάρκο, άκουσαν τις φωνές και έτρεξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Πρόλαβαν. Σημείωσαν τον αριθμό της πινακίδας του αυτοκινήτου του, τον χτύπησαν, πήραν τα κορίτσια και ξεκίνησαν να τρέχουν με προορισμό το σπίτι της Σοφίας. Η Σοφία ένιωθε τον τσουχτερό αέρα να της μαστιγώνει το πρόσωπο. Τα μάτια της έκαιγαν και πλέον τα ένιωθε πλημμυρισμένα με δάκρυα. Δεν τα συγκράτησε. Δεν μπορούσε. Ενώ είχε κάνει αυτόν τον δρόμο πολλές φορές, εκείνη τη φορά τής φάνηκε ατελείωτος. Ήθελε απλά να τρέξει στους γονείς της. Ένιωθε απαίσια για ό,τι είχε προκαλέσει στην Λίζα και την οικογένειά της και γι' αυτό δεν σταμάτησε να της ζητάει συγγνώμη σε όλη τη διαδρομή. Ήξερε ότι δεν θα άλλαζε και πολύ τα πράγματα, αλλά αισθανόταν ότι έπρεπε να το κάνει. Επιτέλους. Το μικρό, λευκό σπίτι με την κόκκινη πόρτα ξεπρόβαλε από την γωνία. Ήταν ένα δύσκολο βράδυ και για τις δύο οικογένειες, ωστόσο προτίμησαν να μην αποπάρουν τις κόρες τους για να μπορέσουν να ξεπεράσουν την πρώτη ταραχή. Η οικογένεια της Λίζας αποχωρεί και η Σοφία κάνει μια συζήτηση με τους γονείς της που την αφυπνίζει. Πέρασαν αρκετές μέρες, αλλά η Σοφία δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμα αυτό που της συνέβη. Η Σοφία κάθετα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Έχει παραμερίσει κάθε ηλεκτρονική συσκευή από κοντά της. Δεν θέλει καμία απολύτως σχέση με αυτές. Απλώς κάθετα. Κάθετα και αφουγκράζεται αυτά που της ψιθυρίζει το υποσυνείδητό της. Ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλό της. Αναστενάζει. Θυμάται. Δεν το θέλει, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να ξεχάσει τόσο εύκολα. Βυθισμένη στις σκέψεις της αποκοιμιέται. Καταφέρνει μετά από τόσες μέρες να κοιμηθεί και αφήνεται σε έναν ήρεμο ύπνο χωρίς όνειρα...

Ανθή Μασούρα